

ПОДІЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНО-ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ЦЕНТР НАУКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АПВ
БІЛОРУСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ІНСТИТУТ СОЦІАЛЬНИХ ТА ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
КАЗАХСЬКИЙ АГРОТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. С.СЕЙФУЛЛІНА
ХАРКІВСЬКИЙ ІНСТИТУТ БІЗНЕСУ І МЕНЕДЖМЕНТУ
ІЖЕВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. М.Т.КАЛАШНИКОВА
НАУКОВИЙ КЛУБ «SORHUS»

ІННОВАЦІЙНИЙ ШЛЯХ РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА: ПРОБЛЕМИ, ДОСЯГНЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Збірник наукових праць
міжнародної науково-практичної
Інтернет-конференції

30–31 травня 2013 року
м. Кам'янець-Подільський, Україна

оцінювання та їх «привабливість» до використання на конкретному підприємстві.

Література

1. Есипов В.Е. Оценка бизнеса / В.Е. Есипов, Г.А. Маховикова, В.В. Терехова. – СПб.: Питер, 2006. – 464 с.
2. Грязнова А. Г. Оценка бизнеса / А. Г. Грязнова, М. А. Федотова. – М. : «Финансы и статистика», 2009. – 736 с.
3. Островська Г. Оцінювання вартості підприємства як основа ефективного управління / Г. Островська // Галицький економічний вісник. — 2011. — №1(30). — с.107-115.
4. Щербакова О.Н. Методы оценки и управления стоимостью компании, основанные на концепции экономической добавленной стоимости / О.Н. Щербакова // ФМ. – 2005. – № 3. – С. 46–54.

*Сукач А.В., студентка-магістр
Національний університет ДПС України
м. Ірпінь, Україна*

СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ РОЗВИТКУ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОЇ ЕКОНОМІКИ

Стимулювання інноваційно-інвестиційної активності розвитку конкурентоспроможної економіки вимагає формування державної інноваційної політики. Основними завданнями її має бути активізація інноваційно-інвестиційної діяльності та створення цілісної системи фінансового забезпечення не лише на рівні держави, а й на рівні підприємства.

Стимулювання інвестиційно-інноваційної активності розвитку конкурентоспроможної економіки має двоїстий характер. Воно передбачає, з одного боку, заінтересованість суб'єкта господарювання у певних організаційно-економічних діях, які мають позитивні наслідки для економіки та соціальної сфери в державі, в регіоні, а з іншого – мотивування конкретних людей (вищих керівників) у певних діях на користь інтересів громадян або держави при збереженні інтересів самого підприємства.

Стимулювання у вищезазначеному контексті може досягатися різними шляхами, та все ж більш чітко виділяються два напрями такого стимулювання [3, С. 38]. По-перше, для власників (приватних та акціонерів) мотивації щодо отримання підприємством додаткових прибутків, інвестицій, ринків збуту тощо

внаслідок реалізації певної схеми розвитку та забезпечення конкретних видів їх діяльності.

Бесперечно подібний перебіг подій у кінцевому підсумку має позначитися на особистих доходах власників. По-друге, створення мотивації для працівників підприємства щодо забезпечення їх стабільним замовленням, визначенням часової перспективи функціонування підприємства і, відповідно, робочих місць у результаті виконання певної програми дій. І в цьому випадку кінцевим результатом є поява особистої заінтересованості працівників. Саме такий механізм, який передбачає комплексне формування заінтересованості у всіх учасників виробничих відносин підприємства, має правом називатися стимулюванням його інноваційного розвитку. Отже, важливо поєднувати заінтересованість працівників виконавців. Від яких залежить час інвестованих коштів із заінтересованістю власників та інвесторів підприємства, які визначають саму можливість інвестиції, а також її масштаб і характер.

Сучасна світова практика подає три напрями інноваційно-інвестиційного розвитку підприємств. По-перше, за стратегією запозичення передбачається пряме використання наукоємних продуктів від іноземних виробників. По-друге. За стратегією перенесення робиться акцент на адаптацію зарубіжних науково-технічних здобутків під умови й вимоги власного економічного простору. По-третє, за стратегією нарощування головну увагу приділяють відчизняним напрацюванням, котрі не має світових аналогів та якомога більше нарощують вітчизняний інтелектуальний потенціал.

Сучасна державна інноваційна політика. В широкому розумінні, поєднує науку. Технологію. Техніку, економіку. Підприємництво та управління. Вона стосується всього соціально-економічного середовища, організаційних та правових умов для ефективного відтворення розвитку і використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва та реалізації нових видів конкурентоспроможної продукції.

Верховна Рада України визначила такі стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні на 2003-2013 роки:

- перехід до інноваційної моделі розвитку держави;
- модернізація електростанцій; нові й відновлювані джерела енергії, новітні ресурсозберігаючі технології;
- машинобудування та приладобудування як основа високотехнологічного оновлення всіх галузей виробництва; розвиток високоякісної металургії;
- нанотехнології, мікроелектроніка, інформаційні технології. Телекомунікації;
- вдосконалення хімічних технологій, нові матеріали, розвиток біотехнологій;
- високотехнічний розвиток сільського господарства й переробної промисловості
- охорона та оздоровлення людини й навколишнього середовища;
- розвиток інноваційної культури суспільства.

Перелічені пріоритети мають становити основу системи державних, регіональних і галузевих інноваційно-інвестиційних програм та отримати

ЕКОНОМІЧНИЙ БЛОК ДОСЛІДЖЕНЬ

першочергову підтримку у вигляді прямих інвестицій, пільгових кредитів, податкових пільг тощо.

Отже, важливим завданням стає здійснення широкомасштабних структурних перетворень соціального господарства, включаючи перетворення й інституційних структур. Інноваційна політика активізації змін структурних процесів має здійснюватися, виходячи з пріоритетів довготривалого економічного зростання.

Література

1. Микитюк П.П., Сенів Б.І. Інноваційна діяльність. – К.: Центр учбової літератури. 2009.-392 с.
2. Корж М.В. Формування системи управління інноваційною діяльністю/М.В. Корж//вісник Донецького національного університету. Сер.23.: Економіка і право.2.2011.-С.100-104
3. Дацій О.І. Державне регулювання інноваційного розвитку підприємств. Запоріжжя: ГУ «ЗІДМУ», 2004.- 52 с.
4. Закон України «Про інноваційну діяльність»//Відомості Верховної Ради України. 2002р.-№36.

*Ткачук В.В., к.е.н., доцент, докторант
Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський, Україна*

СИСТЕМИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Однією з найбільш характерних особливостей управлінської діяльності, є істотна залежність її ефективності від наявності у суб'єкта управління необхідної для його раціонального здійснення інформації. Всяка управлінська система має притаманну їй організацію інформатизаційних зв'язків, що забезпечує реалізацію функціонального призначення. При відсутності інформаційних зв'язків жодна управлінська система не в змозі забезпечити безперервний рух процесу виробництва. Обмін інформацією здійснюється як по лінії управління по вертикалі, так і через зв'язок, що існує між працівниками управління, по горизонталі.

Проблемам управління присвятили наукові праці вчених: В.П. Галушко, О.Д. Гудзинський, Р. Дафт, І.С. Завадський, М.Й. Малік, М.П. Поліщук, А.В. Попов, Ф.У. Тейлор, А. Файольта багато інших вчених. Разом з тим проблема управлінської діяльності, а саме її інформаційного забезпечення та